

[Ole Espersen]

at tilgodese de samme hensyn som ændringsforslaget.«

Det, der er tale om her, er ændringsforslaget til våbenloven. Der siger man fra regeringens side, idet man citerer en udtalelse fra Udenrigsministeriet, at den gældende retstilstand er god nok og udmærket. Og det, der nu foreslås med Det Radikale Venstres samtykke, er noget, »som tilmed i forhold til den førte politik repræsenterer en principielt vidtrækkende lempelse med nærliggende risiko for misbrug.«

Det er den vidtrækkende lempelse af danske eksportmuligheder, som De Radikale nu opnår at vi får indført i dansk lovgivning. Jeg er uenig i den fortolkning, men det er regeringens fortolkning, og det er den, der ligger til grund. Derved får Det Radikale Venstre altså den gevinst, at der er nærliggende risiko for misbrug af de danske våbeneksportregler.

Jeg vil egentlig gerne spørge justitsministeren, om det virkelig kan være rigtigt, at regeringen fremsætter et lovforslag – af egen fri vilje naturligvis – om hvilket man skriver, at det repræsenterer nærliggende risiko for misbrug. Det står der på side 5, anden spalte, i bemærkningerne. Men det er altså det, Det Radikale Venstre har opnået ved at acceptere fremsættelsen af dette forslag.

Jeg skal dog tilføje, at man også har fået medtaget en regel om, at de, der sættes til at arbejde med produktion af våben, kan sige nej og alligevel beholde retten til dagpenge og sociale ydelser. Men det er, så vidt jeg kan se, det eneste positive, man har opnået.

Det synes jeg er et utrolig pauvert resultat, når man tænker på det stærke ordvalg, som Det Radikale Venstre brugte om den nært sammenhængende lovgivning om forbud mod våbentransporter, hvor hr. Bernhard Baunsgaard bl.a. gentagne gange sagde, at det forslag, vi havde fremsat, ønskede han skærpet. Han syntes ikke, det var vidtgående nok. Han syntes ikke, Det Radikale Venstre kunne være tjent med vores forslag om forbud mod våbentransporter, det skulle skærpes.

På den baggrund må det undre, at Det Radikale Venstre har set nogen politisk fordel ved at få dette forslag til første behandling.

Fischer (KF):

Da Det Konservative Folkepartis ordfører til dette lovforslag, hr. Helge Adam Møller, ikke

kan være til stede her i dag, skal jeg oplyse, at den konservative folketingsgruppe kan støtte justitsministerens forslag til lov om krigsmateriel på samme måde, som tilfældet var, da lovforslaget fremsattes i sidste folketingssamling.

Jeg vil udtrykke stor tilfredshed med, at ministeren har besluttet at medtage nogle vigtige ændringer af det gamle og ikke længere nødvendige krav om 100 pct. dansk ejerskab og ledelse i virksomheder, der fremstiller forsvarsmateriel, et krav, der var begrundet i nogle historiske hensyn forud for den anden verdenskrig.

Jeg tror, det vil være et virksomt skridt og gøre det lettere for danske producenter – og de vil fortsat være danske – at indgå i et hensigtsmæssigt samarbejde med udenlandske virksomheder, ikke mindst som led i vort medlemskab af NATO. Det er den slags samarbejdsformer, der kan vise sig afgørende for, at danske virksomheder kan være med i konkurrencedygtige produktioner, fordi der trækkes kapital, viden og ikke mindst ny teknik til danske virksomheder, og dermed sikres indtjening og beskæftigelse.

Jeg undrer mig, når jeg lytter til hr. Ole Espersen, over, at Socialdemokratiet åbenbart har lukket helt af for de vigtige beskæftigelsesmæssige hensyn, der ligger i de ændringer, som justitsministeren her har foreslået. Jeg ved ikke, om hr. Ole Espersen helt har overskuet betydningen af det. Det lyder i hvert fald ikke sådan.

Men vi kan anbefale vedtagelsen af dette forslag.

Leif Hermann (SF):

Det er egentlig falsk varebetegnelse at kalde dette lovforslag forslag til lov om krigsmateriel. I realiteten burde det hedde forslag til lov om forbedring af Danmarks adgang til at deltage i det internationale våbenkapløb. Det er noget ganske andet og meget mere sigende end blot at kalde det krigsmateriellov.

Baggrunden for forslaget er, at Det Radikale Venstre i januar 1987 kom med et forslag til ændringer i krigsmaterielloven. Jeg skal citere fra det daværende beslutningsforslag. Meningen var jo, som der står: »... at vi ikke nøjes med i ord at bekæmpe våbenkapløbet. Hvis vi virkelig ønsker med effekt at bidrage til en mere menneskelig udvikling, må vi være rede til at lade handling følge ord.«